

партизанинъ съмъ. Мисля, работата съвсѣмъ свършена, търгътъ станалъ, дума нѣма за по-друго. Разбирашъ?

— Да.

— Нецешъ ли — сега се обажда Иванъ Калжчѣтъ, той е съдружникъ съ Коста Зането, — и знайшъ ли каква гнусотия прави?

— Незнамъ.

— Заявилъ, че сваля още по-ниско цѣната и желае новъ търгъ. Възможно ли е? Това е сѣ едно, като да излѣзе изъ гората единъ разбойникъ и да те промуши въ тѣлото. Мойтъ симпатии къмъ правителството вий ги познавате... Нали?... Азъ още отъ врѣме... тоя Калжчѣ, — интригантинъ и нищо повече. Защо го оттигнахъ отъ съдружеството си, — ние бѣхме по-лани съдружници по постройкитѣ на новата лудница — билъ си тамъ? — Защо го оттигнахъ? — питайте! За една полица издадена на насъ, отъ Голевъ и съдружника, джиросана отъ Джуджева, шконтира я съ голѣмо аджо, и послѣ казва: мини я на партидата ми отъ бѣдѣщата печалба. Бе пезевенкъ! Каква печалба още? Отъ тогава Калжчѣтъ — той даже не е православенъ — той се вѣнча въ католишката черква, понеже нашитѣ попове не приехъ да го туратъ въ бракъ съ братовчедката му... Вия не знайте това?

— Не.

— Зафана тоя папишанинъ да ме гони и да върви по стѣпкитѣ ми — на сѣкѣдѣ той се явява на пѣтя ми. Вчера му рѣкохъ: Бе кучешки сине — тамо нему — ти всѣка човѣщина си окачилъ на пироня... Не те щатъ, ти се овирашъ, като чървивъ; ти на правителството гробъ копайшъ! Сега иска пѣкъ тука да ми подлѣй вода... Та ето за коя работа искахъ днесъ да дойда при васъ... Азъ... господинъ министрътъ може да бѣде увѣренъ кой е Кардашевъ!.. Слушате?

— Да.